

บทที่ 2

การวิจัยอื่นที่เกี่ยวข้อง

งานวิจัยในเรื่องความคิดเห็นเกี่ยวกับวิธีการสอนแบบฟังและพูดมีน้อยมาก ส่วนใหญ่มักเป็นงานวิจัยเกี่ยวกับการทดลองสอนภาษาคำยวิธีการสอนแบบฟังและพูด และการเปรียบเทียบผลของการทดลองสอนภาษาคำยวิธีการสอนแบบฟังและพูด กับวิธีการสอนภาษาแบบเก่าที่เคยใช้กันมา

ในเรื่องเกี่ยวกับการทดลองสอนภาษาคำยวิธีการสอนแบบฟังและพูด และการเปรียบเทียบผลของการทดลองสอนด้วยวิธีการสอนแบบฟังและพูดกับวิธีการสอนแบบเก่าที่เคยใช้กัน มีผู้ทำการวิจัยไว้ดังต่อไปนี้

ในระหว่างปี ค.ศ. 1960 - 1962 จี เชเรอร์¹ (G. Scherer) และเพื่อนที่มหาวิทยาลัยโคโลราโด ได้ทำการทดลองเพื่อศึกษาเปรียบเทียบระหว่างวิธีการสอนแบบฟังและพูดกับวิธีการสอนแบบดั้งเดิมที่เคยใช้กัน และวิธีการปนกันหลาย ๆ อย่าง แบบใดจะใช้สอนภาษาต่างประเทศได้ดีกว่ากัน

ผู้วิจัยได้ทำการทดลองกับนักศึกษาปีที่หนึ่งที่จะเรียนภาษาเยอรมันที่มหาวิทยาลัยโคโลราโด ในภาคฤดูใบไม้ร่วงปี ค.ศ. 1960 โดยแบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม กลุ่มทดลองมีนักศึกษาประมาณ 150 คน สอนด้วยวิธีฟังและพูด และมีการใช้ห้องปฏิบัติการทางภาษานักศึกษากลุ่มนี้ไม่ได้เรียนตัวหนังสือ หรือรูปภาพเขียนของภาษาเยอรมันเลย จนกระทั่งถึงสัปดาห์ที่ 13 วิธีเรียนก็เป็นไปตามหลักการสอนซึ่งประกอบไปด้วยการเรียนทสนทนาและ

---

¹George Scherer and Michael Wertheimer, A Psycholinguistic Experiment in Foreign-Language Teaching, 1964, cited in Wilga Rivers, Teaching Foreign-Language Skills (Chicago: The University of Chicago Press, 1968), pp. 52-54.

การฝึกการใช้แบบกระสวน (dialogue learning and pattern drills) ส่วนอีกกลุ่มหนึ่งนั้นเป็น control group มีนักศึกษาประมาณ 130 คน เริ่มต้นเรียนด้วยวิธีสอนแบบดั้งเดิมที่เคยใช้กัน และมีวิธีการปนกันหลาย ๆ อย่าง ซึ่งนักศึกษาก็ได้ฝึกทักษะทั้งสี่ของภาษาไปพร้อม ๆ กัน แต่เน้นการวิเคราะห์ตามหลักไวยากรณ์ (grammatical analysis) เมื่อจบภาคเรียนหนึ่ง ๆ นักศึกษาทั้งสองกลุ่มทำข้อทดสอบวัดสัมฤทธิ์ผลอันเดียวกัน ในปีที่สองของการทดลอง เนื่องจากปัญหาในด้านการลงทะเบียนวิชาเรียนไม่สะดวกในการแยกนักศึกษาออกเป็นสองกลุ่มจึงต้องนำนักศึกษารวมกันหมดแล้วสอนด้วยวิธีดังและพูด แต่ต้องเรียนบททวนหลักไวยากรณ์ด้วย ซึ่งนักศึกษากลุ่มหลังที่สอนแบบดั้งเดิมมาก่อนมีการเตรียมในเรื่องนี้มาดีกว่าอย่างไม่ต้องสงสัย

ผลที่น่าสนใจของการทดลองอาจสรุปได้ดังนี้

ในด้านความเข้าใจในการฟัง นักศึกษากลุ่มทดลองมีความสามารถสูงกว่ากลุ่มที่สอนแบบดั้งเดิมในปลายปีแรก แต่ความสามารถนี้ไต่หมักไปเมื่อสิ้นปีที่สอง

ในด้านกรพุด กลุ่มทดลองคงความสามารถสูงกว่ากลุ่มที่สอนแบบดั้งเดิมอยู่ตลอดการทดลอง

ในด้านกรอ่าน กลุ่มที่มีการสอนแบบดั้งเดิมมีความสามารถสูงกว่าในปลายปีแรก แต่ความแตกต่างในข้อนี้ค่อยหมักสิ้นไปเมื่อสิ้นปีที่สอง

ในด้านกรเขียน กลุ่มที่ใช้วิธีดั้งเดิมคงความสามารถสูงกว่าตลอดการทดลอง ในการแปลภาษาเยอรมันเป็นภาษาอังกฤษ กลุ่มที่ใช้วิธีดั้งเดิมคงความสามารถสูงกว่าตลอดการทดลอง

ในการแปลภาษาอังกฤษเป็นเยอรมัน กลุ่มที่ใช้วิธีดั้งเดิมคงความสามารถสูงกว่าในสิ้นปีแรก แต่ความแตกต่างนี้หมักไปเมื่อสิ้นปีที่สอง

ทั้งสองกลุ่มไม่ได้แสดงว่าได้พัฒนาทักษะทางด้านกรเข้าใจกรฟังภาษาอังกฤษดีขึ้นแต่อย่างใด

ในด้านความสามารถผสมผสานเชื่อมความหมายของประโยค และความคิดเป็นภาษาเยอรมัน กลุ่มทดลองแสดงความสามารถสูงกว่าตลอดการทดลอง และมีทัศนคติที่ดีต่อสิ่งต่าง ๆ ที่เป็นของเยอรมันและต่อกรพูดภาษาเยอรมันด้วย

กลุ่มทดลองนี้ได้พิสูจน์ว่าเขามีความสามารถในเรื่องการใช้หลักไวยากรณ์ และมีความรู้เรื่องคำศัพท์ที่เทียบเท่ากับกลุ่มที่ใช้วิธีดั้งเดิม แต่กลับแสดงความสามารถสูงกว่าเล็กน้อยในการนำคำศัพท์ที่เรียนไปใช้ได้อย่างจริง ๆ

นอกจากนี้จากการทดสอบปรากฏว่า ทั้งสองกลุ่มไม่ได้มีความสามารถโดยทั่วไปเกี่ยวกับภาษาเยอรมันแตกต่างกันเลย

จอห์น ชาร์ลส์ ฟิชเชอร์² (John Charles Fisher) แห่งมหาวิทยาลัย Michigan ได้ทำการวิจัยเมื่อปี ค.ศ. 1962 เพื่อศึกษาเรื่อง "การใช้วิธีการทางภาษาศาสตร์ (Linguistic Description) และวิธีการสอนแบบเน้นการฝึกพูดปากเปล่า (Oral pattern practice) ในการสอนเสริมวิชา composition"

วัตถุประสงค์ของการวิจัยก็เพื่อที่จะหาวิธีการสอนที่เหมาะสมในการสอน composition ในวิทยาลัย แทนวิธีการสอนแบบเก่า

เหตุผลประการแรกที่ Fisher ทำการวิจัยเรื่องนี้ก็คือ สถาบันการศึกษาชั้นสูงมากกว่า $\frac{1}{3}$ ของสถาบันทั้งหมดของชาติ ได้จัดวิชาต่าง ๆ เพื่อสอนเสริมวิชาภาษาอังกฤษ และ Fisher มีความรู้สึกว่ วิธีการสอนที่ใช้อยู่ในนั้นไม่มีประสิทธิภาพ

เหตุผลประการที่สองก็คือ ความจำเป็นในการใช้วิธีการทางภาษาศาสตร์ และวิธีการสอนแบบเน้นการฝึกพูดปากเปล่า เพื่อที่จะแก้ไขข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาอังกฤษให้ถูกต้อง

004594

ผู้วิจัยได้แบ่งกลุ่มตัวอย่างออกเป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม มุ่งสอนการใช้คำศัพท์และรูปประโยคในภาษาอังกฤษ โดยให้กลุ่มทดลองได้รับการสอนด้วยวิธีการสอนแบบภาษาศาสตร์ และเน้นการฝึกพูดปากเปล่า ส่วนกลุ่มควบคุมนั้นสอนด้วยวิธีใช้แบบเรียนวิธีเก่า

²John Charles Fisher, "The Application of Linguistic Description and Oral Pattern Practice in Remedial English Composition," Dissertation Abstracts, Volume 23, No. 9 (March, 1962).

ผลการวิจัยพบว่า วิธีการสอนแบบเน้นการฝึกพูดปากเปล่า ด้วยวิธีการทางภาษาศาสตร์นั้น มีประสิทธิภาพต่อนักเรียนที่เรียนเสริมมากกว่าวิธีการแบบเก่า ซึ่งวัดได้โดยคะแนนสอบก่อนและหลังการสอนด้วย ปรากฏว่าการประเมินผลทั้งหมดค้ำยันว่า วิธีการสอนแบบเน้นการฝึกพูดปากเปล่านั้นมีประสิทธิภาพสูง

ต่อมาในระหว่างปี ค.ศ. 1968-1969 ฟรานซิส เซง ชุง นยู³ (Frances Cheng-chung Nyeu) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "Differences in the English Language Achievement of Twelfth-Grade Chinese Boys in Taiwan Instructed by the Traditional and the Audio-lingual Methods" โดยทำการทดลองกับเด็กนักเรียนมัธยมในประเทศไต้หวัน 2 กลุ่ม เมื่อจบปีการศึกษา ผู้วิจัยได้วัดผลทั้งในด้านกาฟัง ความเข้าใจ คำศัพท์ ไวยากรณ์ และการใช้ภาษาด้วยข้อทดสอบ 4 ประเภท ได้แก่ Michigan Test of English Language Proficiency, the test of Aural Comprehension, The Examination in Structure และข้อทดสอบแบบรวมอีก 3 ชุด

ผลการวิจัยปรากฏว่า เด็กกลุ่มทดลองที่เรียนด้วยวิธีการสอนแบบฟังและพูดทำคะแนนได้สูงกว่าเด็กกลุ่มควบคุมที่เรียนด้วยวิธีการสอนแบบเดิม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ เมื่อทดสอบด้วย Michigan Test, The Test of Aural Comprehension และข้อทดสอบแบบรวม แต่สำหรับข้อทดสอบทางไวยากรณ์ (The Examination in Structure) ปรากฏว่าเด็กกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมทำคะแนนได้ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แม้ว่าคะแนนที่เป็นตัวเลขหรือคะแนนดิบของกลุ่มทดลองจะสูงกว่าคะแนนของกลุ่มควบคุมก็ตาม

---

³Frances Cheng-chung Nyeu, "Differences in the English Language Achievement of Twelfth-Grade Chinese Boys in Taiwan Instructed by the Traditional and the Audio-lingual Methods," Dissertation Abstracts International, Vol. 31, No. 3 (September, 1970).

และในปี ค.ศ. 1969 นี้ เคนเนธ รอย จอห์นสัน⁴ (Kenneth Roy Johnson) ก็ได้ทำการวิจัยเพื่อศึกษาว่า ในระหว่างวิธีการสอนภาษาต่างประเทศแบบฟังและพูด กับวิธีการสอนแบบเดิม แบบใดจะใช้สอนหลักไวยากรณ์ที่ถูกต้องแก่เด็กนิโกรใน grade 10 ที่พูด nonstandard dialect ได้ผลดีกว่ากัน ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิจัยในชั่วโมงภาษาอังกฤษกับเด็กนิโกร 3 ห้อง จำนวน 67 คน โดยแบ่งออกเป็น 3 กลุ่ม ตามระดับสติปัญญา และคะแนนสัมฤทธิ์ผลในการอ่าน กลุ่มที่หนึ่ง คือกลุ่มทดลอง ประกอบด้วยนักเรียน 24 คน เรียนด้วยวิธีการสอนแบบใหม่ตลอดภาค กลุ่มที่สองเป็นกลุ่มทดลองอีกเช่นกัน ประกอบด้วยนักเรียน 17 คน เรียนด้วยวิธีการสอนแบบเดิม 12 อาทิตย์ และใน 6 อาทิตย์หลังเรียนด้วยวิธีการสอนแบบใหม่ กลุ่มที่สามเป็นกลุ่มควบคุม มีนักเรียน 26 คน เรียนด้วยวิธีการสอนแบบเก่าตลอดภาคการศึกษา

ผลการวิจัยสรุปได้ว่า วิธีการสอนภาษาต่างประเทศแบบฟังและพูดใช้ได้ผลดีกว่าวิธีการสอนแบบเก่า

สำหรับในประเทศไทย ภัทรา เจนพนัส⁵ ได้ทำการวิจัยเมื่อปี พ.ศ. 2505 เกี่ยวกับการทดลองสอนภาษาอังกฤษด้วยวิธีฟังและพูดเช่นกัน เรื่อง "การวัดผลการสอน articles โดยวิธี Aural-Oral Approach ในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1" ผู้วิจัยได้ดำเนิน

---

⁴Kenneth Roy Johnson, "A Comparison of Traditional Techniques and Second Language Techniques for Teaching Grammatical Structures of Standard Oral English to Tenth-Grade Negro Students who Speak a Nonstandard Dialect," Dissertation Abstracts International, Volume 29, No. 12 (June, 1969).

⁵ภัทรา เจนพนัส, "การวัดผลการสอน Articles โดยวิธี Aural-Oral Approach ในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1" (วิทยานิพนธ์ครุศาสตรบัณฑิต คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2505).

การวิจัยโดยให้ตัวแทนของประชากรทำข้อทดสอบ articles ที่สร้างขึ้นตามแบบเรียนและ
หลักสูตรของกระทรวงศึกษาธิการ ในปี พ.ศ. 2503 แล้วทำการสอน articles ด้วย
วิธีการสอนแบบฟังและพูด เป็นเวลาหนึ่งชั่วโมง และทำการวัดผลด้วยข้อทดสอบชุดเดิมนั้น
อีกครั้งหนึ่ง

ผลของการวิจัยปรากฏว่า ค่าคะแนนเฉลี่ยของประชากรภายหลังการสอนด้วยวิธี
ฟังและพูดมีค่าสูงกว่าก่อนที่จะได้รับการสอน จึงพอสรุปได้ว่า นักเรียนมีพัฒนาการสูงขึ้น
หลังการสอน แสดงว่าวิธีการสอนแบบฟังและพูดนำมาใช้กับการสอนไวยากรณ์ที่มีกฎเกณฑ์
สลับซับซ้อน เช่น เรื่อง articles ได้ผลดี

ในปี พ.ศ. 2503 ยุพดี สงค์ทิพย์⁶ ได้เขียนวิทยานิพนธ์เรื่อง "ภาษาอังกฤษ
ประจำวันสำหรับนักเรียนไทย" โดยมุ่งจะศึกษาลักษณะของภาษาอังกฤษที่ควรจะเป็นพื้นฐาน
สำหรับนักเรียนไทยในขณะที่ยังอยู่ในโรงเรียนตั้งแต่ชั้นประถมศึกษาตอนปลาย (ป.5 - 7)
จนถึงมัธยมศึกษาตอนต้น เพื่อเตรียมตัวสำหรับการดำเนินชีวิตในภายภาคหน้า ในการเขียน
วิทยานิพนธ์เรื่องนี้ ผู้เขียนได้รวบรวมข้อมูลมาจากการอ่านตำราทั้งไทยและต่างประเทศ
จากการสอบถามผู้ทรงคุณวุฒิ ผู้ที่มีประสบการณ์ในด้านการสอนภาษาอังกฤษ และพิจารณา
จากสิ่งแวดล้อม

ผลของการศึกษาค้นคว้าสรุปได้ว่า ความมุ่งหมายของการเรียนภาษาอังกฤษได้
เปลี่ยนแปลงเพื่อให้เหมาะสมตามกาลสมัย ในปัจจุบันการเรียนภาษาอังกฤษมุ่งให้สามารถ
นำไปใช้ได้ในชีวิตประจำวัน นักเรียนในแต่ละระดับชั้นมีความต้องการที่จะรู้ภาษาอังกฤษ
แตกต่างกัน นักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนปลาย ต้องการเรียนภาษาอังกฤษเพื่อฟังเข้าใจ
(recognition) และทำตามคำสั่งได้อย่างถูกต้อง ส่วนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นต้องการ
เรียนภาษาอังกฤษเพื่อฟังได้เข้าใจ และโต้ตอบได้บ้างเล็กน้อย (production) ครู

⁶ยุพดี สงค์ทิพย์, "ภาษาอังกฤษประจำวันสำหรับนักเรียนไทย" (วิทยานิพนธ์
ครุศาสตรบัณฑิต คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2503).

ผู้สอนภาษาอังกฤษต้องสอนตามความต้องการของนักเรียนแต่ละชั้น แต่ปรากฏว่าวิธีการสอนแบบเก่าไม่สามารถเตรียมนักเรียนให้สมตามความมุ่งหมายดังกล่าวได้ ผู้เขียนได้เสนอแนะให้ใช้วิธีสอนแผนใหม่ หรือวิธี Oral Approach ซึ่งยึดหลักทางภาษาศาสตร์ โดยให้นักเรียนได้มีโอกาสฝึกฝนทักษะทางด้านการฟัง พูด อ่าน และเขียนให้มากที่สุด

ในเรื่องของความคิดเห็นเกี่ยวกับวิธีการสอนแบบฟังและพูด มีงานวิจัยที่เกี่ยวข้องดังนี้

ในปี พ.ศ. 2503 นภาพันท์ ยมาภักย์⁷ ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การสอนภาษาอังกฤษแก่นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาในประเทศไทย โดยวิธีสอนแบบ Oral Approach" โดยมุ่งที่จะศึกษาว่า ครูที่สอนภาษาอังกฤษในชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นได้ให้ความสนใจ ได้รับความอบรมเกี่ยวกับวิธีการสอนแบบ Oral Approach และนำไปใช้ในสภาพการเรียนและการสอนในชั้นเรียนมากน้อยเพียงใด ถ้าครูเหล่านั้นไม่ได้สอนภาษาอังกฤษด้วยวิธี Oral Approach ครูใช้วิธีสอนแบบใด นอกจากนี้ยังได้สำรวจปัญหาต่าง ๆ เกี่ยวกับวิธีสอน และความคิดเห็นของครูผู้สอนภาษาอังกฤษเหล่านั้นด้วย ผู้วิจัยได้ใช้วิธีการสังเกตการสอน สัมภาษณ์ครูผู้สอน และส่งแบบสอบถามไปยังครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษในโรงเรียนรัฐบาล 10 โรงเรียน และโรงเรียนราษฎร์ 9 โรงเรียน

ผลของการวิจัยสรุปได้ว่า ครูประมาณ $\frac{1}{4}$ ไม่เคยศึกษาเกี่ยวกับวิธีสอนภาษาอังกฤษ มีพื้นความรู้ในการสอนภาษาอังกฤษไม่เพียงพอ และไม่เคยได้รับการอบรมเกี่ยวกับวิธีสอนแผนใหม่เลย ส่วนครูที่เคยได้รับการอบรมเห็นว่า การอบรมเน้นหนักทางด้านเทคนิควิธีการสอนมากกว่าเนื้อหาวิชาภาษาอังกฤษ และระยะเวลาที่อบรมก็สั้นเกินไป ครูส่วนใหญ่ต้องการรับการอบรมในเนื้อหาภาษามากขึ้น ประสงค์ให้มีการจัดอบรมครูภายในโรงเรียน

---

⁷นภาพันท์ ยมาภักย์, "การสอนภาษาอังกฤษแก่นักเรียนชั้นมัธยมในประเทศไทย โดยวิธีสอนแบบ Oral Approach" (วิทยานิพนธ์ครุศาสตรบัณฑิต คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2503).

นอกจากนี้ยังสำรวจพบว่า ครูส่วนมากที่สอนภาษาอังกฤษต้องสอนวิชาอื่นด้วย เช่น คณิตศาสตร์ สังคมศึกษา และครูส่วนใหญ่ยังไม่ค่อยเข้าใจเกี่ยวกับวิธีสอนแบบ Oral Approach คือ ไม่เปิดโอกาสให้นักเรียนได้มีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียน อย่างไรก็ตาม ครูส่วนใหญ่ก็ได้พยายามพูดภาษาอังกฤษให้มากขึ้น ใช้อุปกรณ์การสอนประกอบบทเรียน และแสดงความสนใจที่จะได้รับการอบรมเกี่ยวกับการสอนตามหลักภาษาศาสตร์

ในปีนี้อีกเช่นกัน อ่ำภา ไชกิจติ^๘ ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ครูกับการสอนภาษาอังกฤษ ในชั้นมัธยมในประเทศไทย" โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อจะชี้ให้เห็นความสำคัญของครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนมัธยม ข้อบกพร่องของครูสอนภาษาอังกฤษ ผลเสียของการมีครูที่ไม่มีความสามารถเพียงพอ และไม่ได้รับการฝึกฝนมาสำหรับการสอนภาษาอังกฤษ แสดงให้เห็นความแตกต่าง ระหว่างวิธีสอนแบบฟังและพูดกับวิธีสอนแบบแปล พร้อมทั้งข้อเสนอแนะในการปรับปรุงความรู้ของครูภาษาอังกฤษและในการแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้นมาอย่าง

ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิจัยโดยอาศัยการค้นคว้าจากตำราและพบว่า นักเรียนจะเรียนภาษาอังกฤษได้ดีเพียงใดนั้นขึ้นอยู่กับครูผู้สอน ซึ่งจะต้องมีความรู้ทั้งทางด้านวิชาการและวิชาครู สำหรับการทดลองสอนด้วยวิธีฟังและพูดในบางโรงเรียนนั้น จากคำบอกเล่าของครูพอสรุปได้ว่า วิธีนี้เป็นวิธีการสอนที่ค่อนข้างช้า ทำให้ไม่สามารถสอนได้ทันตามหลักสูตร อย่างไรก็ตาม ได้ข้อสังเกตว่าการสอนภาษาอังกฤษโดยใช้วิธีการสอนแบบฟังและพูดแก่เด็กเริ่มเรียนภาษาอังกฤษได้ผลดีกว่าการนำเข้าไปสอนแก่เด็กที่เคยเรียนภาษาอังกฤษตามแบบเก่ามาก่อน ส่วนปัญหาในการสอนด้วยวิธีฟังและพูดก็มีสาเหตุมาจากความไม่พร้อมของครูในค่านเนื้อหาวิชา สภาพของชั้นเรียนที่ใหญ่เกินไป และการขาดวัสดุการสอน ผู้วิจัยได้เสนอแนะว่าควรเร่งชักนำสถาบันฝึกหัดครูทุกแห่งให้เห็นความสำคัญของครูวิชาภาษาอังกฤษ และจัดให้มีการอบรมครูสอนวิชาภาษาอังกฤษที่ประจำการให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

^๘อ่ำภา ไชกิจติ, "ครูกับการสอนภาษาอังกฤษในชั้นมัธยมในประเทศไทย" (วิทยานิพนธ์ครุศาสตรบัณฑิต คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2503).

ต่อมาในปี พ.ศ. 2512 ยุวดี ทองคำวรรณ⁹ ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การสำรวจความคิดเห็นของครูโรงเรียนสาธิต (มัธยม) จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ที่สอนภาษาต่างประเทศ (อังกฤษ และ ฝรั่งเศส) ต่อวิธีการสอนภาษาตามหลักภาษาศาสตร์" โดยมุ่งที่จะสำรวจว่าครูเหล่านี้ในฐานะที่เป็นผู้ทำการสอนภาษาต่างประเทศในชั้นมัธยมศึกษาโดยใช้วิธีการสอนตามหลักภาษาศาสตร์โดยตรงนั้น มีความเห็นและมีปัญหาอย่างไรในการใช้วิธีการสอนภาษาตามหลักภาษาศาสตร์ในการสอนภาษาต่างประเทศ ผู้วิจัยดำเนินการวิจัยโดยส่งแบบสอบถามไปยังครูโรงเรียนสาธิต (มัธยม) จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ที่สอนภาษาอังกฤษในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 - 3 และครูที่สอนภาษาฝรั่งเศสตั้งแต่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 - 5

ผลของการวิจัยสรุปได้ว่า ครูส่วนมากเห็นว่าวิธีการสอนตามหลักภาษาศาสตร์สามารถนำมาใช้ได้ผลดีพอใช้ในโรงเรียนไทย และควรนำวิธีการสอนแบบนี้มาใช้ในทุกระดับชั้นเรียน หลักสูตรและหนังสือแบบเรียนมีความสัมพันธ์กับการสอนตามหลักภาษาศาสตร์พอใช้ ประมวลการสอนที่กระทรวงศึกษาธิการกำหนดให้ใช้ก็ไม่มากหรือน้อยจนเกินไปเกี่ยวกับอุปกรณ์การสอนนั้น ครูส่วนมากเห็นว่า เป็นสิ่งจำเป็นและมีประโยชน์มาก แต่ครูไม่มีเวลาเตรียมอุปกรณ์ ไม่มีความสามารถในการทำอุปกรณ์ ในเรื่องปัญหาที่ทำให้ครูหนักใจเมื่อดำเนินการสอนตามหลักภาษาศาสตร์นั้นมีหลายประการ เช่น นักเรียนชอบให้อธิบายเทียบเป็นภาษาไทย นักเรียนไม่สนใจในขณะที่ครูพูด และรู้สึกเบื่อหน่ายต่อการฝึกทักษะ ครูไม่มีเวลาในการเตรียมการสอนให้บทเรียนต่อเนื่องกัน สภาพแวดล้อมไม่อำนวยที่จะสอนตามหลักภาษาศาสตร์ อย่างไรก็ตามถึงแม้ว่าวิธีการสอนตามหลักภาษาศาสตร์จะสอนได้ช้า แต่ก็ เป็นวิธีการสอนที่ช่วยให้นักเรียนได้ฝึกทักษะครบทั้งสี่ด้าน คือ ฟัง พูด อ่าน เขียน ช่วยให้นักเรียนสามารถจำรูปประโยคและแบบสร้างได้โดยอัตโนมัติ อีกทั้งยังช่วยให้นักเรียน

---

⁹ยุวดี ทองคำวรรณ, "การสำรวจความคิดเห็นของครูโรงเรียนสาธิต (มัธยม) จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ที่สอนภาษาต่างประเทศ (อังกฤษ และฝรั่งเศส) ต่อวิธีการสอนภาษาตามหลักภาษาศาสตร์" (วิทยานิพนธ์ครุศาสตรบัณฑิต คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2512).

มีส่วนร่วมในบทเรียน ทำให้บทเรียนน่าสนใจมากขึ้น ผู้วิจัยได้เสนอแนะให้จัดอบรมครูเพื่อให้มีความรู้ความเข้าใจในวิธีการสอนตามหลักภาษาศาสตร์ ให้ครูไปเข้ารับการอบรมเกี่ยวกับการทำการ์ตูนและการรักษาอุปกรณ์การสอนที่คณะครุศาสตร์ สำหรับปัญหาเกี่ยวกับนักเรียนนั้น ผู้วิจัยได้เสนอแนะให้ครูใช้กลวิธีที่เหมาะสมแก่นักเรียน ห้องเรียน บทเรียน และวัสดุประสงค์ของบทเรียนนั้น ๆ

ในปีต่อมา ทิพวรรณ จันทรสถิตย์¹⁰ ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การศึกษาวิธีสอนภาษาอังกฤษที่ปฏิบัติอยู่ในโรงเรียนมัธยมศึกษาในจังหวัดพระนคร" โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อจะศึกษาวิธีสอนภาษาอังกฤษที่ปฏิบัติในชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ในด้านความรู้และการศึกษาของครู การเตรียมการสอน วิธีการสอน และกิจกรรมการสอน การวัดผลการสอน หนังสือแบบเรียนและหลักสูตรส่งเสริมการสอนเพียงไร สภาพโรงเรียนและนักเรียนเป็นอุปสรรคต่อการสอนหรือไม่ ตลอดจนการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตร และความคิดเห็นของครูในการปรับปรุงการสอน

ผู้วิจัยได้ทำการวิจัยโดยใช้วิธีการไปสังเกตการสอนของครูผู้สอนภาษาอังกฤษในชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นของโรงเรียนในจังหวัดพระนครรวม 10 แห่ง ๆ ละ 3 ชั่วโมง รวมเป็น 30 ชั่วโมง หลังการสังเกตการสอน ผู้วิจัยได้สัมภาษณ์ครูผู้สอนรวม 30 คน ในการสัมภาษณ์ผู้วิจัยได้เตรียมคำถามไว้ล่วงหน้า มีทั้งแบบให้เลือกตอบและแบบเติมความ ผู้วิจัยได้นำข้อมูลที่ได้อามาวิเคราะห์ทางสถิติโดยคิดเป็นร้อยละแล้วนำเสนอข้อมูลในรูปตาราง

ผลการวิจัยสรุปได้ว่า ครูส่วนมากมีความรู้ในด้านเนื้อหาและวิธีสอนภาษาอังกฤษในระดับมัธยมศึกษาตอนต้นคือพอ ส่วนมากพยายามใช้การสอนแผนใหม่ แต่ยังไม่สอนทักษะฟัง พูด อ่าน เขียน ไม่สัมพันธ์กัน ไม่เรียงลำดับกัน มักเน้นทักษะการเขียนมากที่สุด และสอนทักษะการพูดน้อยที่สุด ในด้านองค์ประกอบของภาษา ครูสอนเรื่องเสียงน้อยกว่าเรื่องศัพท์

¹⁰ทิพวรรณ จันทรสถิตย์, "การศึกษาวิธีสอนภาษาอังกฤษที่ปฏิบัติอยู่ในโรงเรียนมัธยมศึกษาในจังหวัดพระนคร" (วิทยานิพนธ์ครุศาสตรบัณฑิต คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2513).

และไวยากรณ์มาก ในค่านการสอนอ่านยังนิยมใช้วิธีการเปลือย การใช้อุปกรณ์การสอน
ยังไม่ดีพอมักใช้แต่กระดานดำและชอล์ค นักเรียนส่วนมากมีส่วนร่วมในกิจกรรมการสอน
แต่กิจกรรมการสอนเหล่านั้นมักเป็นแค่เพียงการตอบคำถาม หนังสือแบบเรียนที่ใช้กันอยู่
เป็นอุปสรรคต่อวิธีการสอนแผนใหม่มาก เพราะเป็นแบบเรียนที่ไม่มีการฝึกทักษะให้ครบทั้งสี่
ไม่มีการฝึกสนทนา และไม่เน้นการฝึกเสียงที่เป็นปัญหา ผู้วิจัยได้เสนอแนะให้จัดกิจกรรม
การเรียนและการสอนหลาย ๆ แบบ การสอนควรสอนให้ครบทุกทักษะและให้มีความสัมพันธ์
กัน การวัดผลไม่ว่าจะเป็นข้อทดสอบของทางโรงเรียนหรือกระทรวงศึกษาธิการ ควรให้
สัมพันธ์กับหลักสูตรโดยครอบคลุมทักษะทั้งสี่และเนื้อหาทางภาษาคด้วย